

Sygn. akt IX Ka 136/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksandra Nowicka

Sędziowie SSO Rafał Sadowski

SSO Jarosław Sobierajski (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 roku

sprawy ***P. Z., oskarżonego z art. 254 a kk***

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 27 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 652/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawy prawne skazania oskarżonego i wymiaru kary przyjmuje przepis art. 278 § 1 kk;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adwokata J. K. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 136/14

UZASADNIENIE

P. Z. został oskarżony o to, że:

w dniu 6 grudnia 2011 roku w T. przy ul. (...) na wysokości (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał zaboru ze studzienek komunikacyjnych trzech kabli telekomunikacyjnych, każdy o długości 37 metrów łącznej wartości 20.000 zł, czym działał na szkodę (...) w T.,

tj. o czyn z art. 254 a kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 r. (sygn. akt II K 652/13):

I. uznał oskarżonego **P. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w dniu 6.12.2011r. o godz. 4.30 i stanowił występki z art. 278§ 1 kk w zw. z art. 254a kk w zw. z art.11 § 2 kk i za to w myśl art.11 § 3 kk na mocy art. 254a kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 6 9§1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 73 § 1kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na mocy art. 72 § 1 pkt 4 kk zobowiązał oskarżonego do podjęcia pracy zarobkowej w terminie 3 miesięcy od momentu opuszczenia zakładu karnego ;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwotę 672 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. zwolnił oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego** zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzuty:

1. obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku poprzez:

- naruszenie przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk wskutek dokonania dowolnej i sprzecznej z regułami wynikającymi z art. 7 kpk oceny dowodów, w szczególności zeznań G. Z. i J. Ł. przez uznanie ich za niewiarygodne wyłącznie z tej przyczyny, że są to osoby blisko związane z oskarżonym, oraz dowodu z nagrania monitoringu przez uznanie go za wiarygodny w sytuacji gdy nie widać na tym nagraniu oskarżonego oraz nie ma możliwości jego zidentyfikowania,

- naruszenie art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do pobytu pokrzywdzonego w domu w nocy z 5/6 grudnia 2011 r. na niekorzyść oskarżonego,

2. błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn.

W związku z powyższymi zarzutami obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niezależnie od zarzutów apelacji, sąd odwoławczy zmienił z urzędu zaskarżony wyrok w trybie art. 455 kpk w zakresie podstawy prawnej skazania oskarżonego i wymiaru kary.

Z uwagi na brak wniosku o uzasadnienie wyroku pochodzącego od obrońcy oskarżonego, którego apelacja została uznana za oczywiście bezzasadną, sąd odwoławczy ograniczył zakres niniejszego uzasadnienia - po myśli art. 457 § 2 kpk - do zaprezentowania argumentów, które legły u podstaw zmiany zaskarżonego wyroku z urzędu.

Istota zarzucanego oskarżonemu czynu zakwalifikowanego przez prokuratora jako występki z art. 254a kk sprowadza się do zaboru w celu przywłaszczenia kabli telekomunikacyjnych ze studzienek komunikacyjnych. Sąd Rejonowy dokonując korekty kwalifikacji prawnej czynu zaproponowanej w akcie oskarżenia - przy niezmienionym opisie czynu - uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 254a kk w zw. z art. 11 §2 kk i za to na podstawie art. 254a kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3-letni okres próby.

Z przyjętą kwalifikacją prawną czynu oskarżonego (a w rezultacie także z podstawą prawną wymiaru kary) nie można się zgodzić, a to z uwagi na niezasadne przypisanie oskarżonemu wyczerpanie znamion występku z art. 254a kk. Sądowi meriti uszło bowiem najwyraźniej uwadze, że przestępstwo z art. 254a kk ma charakter materialny, a jego skutkiem jest zakłócenie działania całości lub części sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra. Nie każdy więc zabór (uszkodzenie, zniszczenie) elementu sieci lub linii stanowi występki z art. 254a kk, lecz tylko taki, które powoduje zakłócenie działania sieci albo linii wypunktowanych w analizowanym przepisie.

Tymczasem w niniejszej sprawie ani z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyrokowania, ani z opisu czynu przypisanego oskarżonemu, nie wynika, by jego zachowanie polegające na kradzieży kabli telekomunikacyjnych ze studzienek komunikacyjnych spowodowało skutek o jakim mowa w art.254a kk. W podstawie faktycznej wyroku próżno szukać jakiegokolwiek ustalenia, które wskazywałoby, że oskarżony poprzez kradzież kabli telekomunikacyjnych doprowadził do zakłócenia działania całości lub części linii telekomunikacyjnej. Sąd Rejonowy nie prowadził zresztą postępowania dowodowego w tym kierunku, zaś wyjaśniając w pisemnych motywach wyroku przyjętą kwalifikację prawną pominął kwestię skutku działania oskarżonego jako jednego ze znamion przestępstwa z art. 254a kk. Także opis zarzucanego oskarżonemu czynu (przyjęty w niezmodyfikowanej formie jako czyn przypisany) nie odwołuje się do skutku w postaci zakłócenia sieci telekomunikacyjnej.

W świetle powyższego nie sposób przypisać oskarżonemu występku z art. 254a kk, z uwagi na brak realizacji wszystkich znamion opisanych w tym przepisie. Nie ma dowodów (ani odpowiadających im ustaleń), z których można by wywieść, że kradzieżą kabli telekomunikacyjnych oskarżony zakłócił działanie sieci telekomunikacyjnej. Niewątpliwie natomiast oskarżony tym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa kradzieży, dlatego też sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym - w trybie art. 455 kpk - poprzez przyjęcie za podstawę prawną skazania oskarżonego i za podstawę prawną wymiaru kary, przepis art. 278 §1 kk.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy utrzymał mocy, bowiem apelacja obrońcy oskarżonego była oczywiście bezzasadna, a nie wystąpiły żadne uchybienia stanowiące bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego - w tym kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, przyznanymi adw. J. K. w oparciu o przepisy § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) - Skarb Państwa, albowiem przemawiają za tym względy słuszności; wszak postępowanie odwoławcze toczyło się, a zaskarżony wyrok uległ zmianie z uwagi na błąd sądu I instancji.